

Even uw aandacht...

Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.

Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.

Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van boekjes voor opvoering beslist.

Veel leesplezier!

TANTE JUTTA
(Tante Jutta aus Calcutta)

Een klucht in drie bedrijven

door

Max reimann & Otto Schwartz

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen
2015
Nr.501

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste TIEN tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde opvoeringsrechten aan:

S.A.B.A.M.
Aarlenstraat 75-77
1040 Brussel

Na aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt men van de uitgever een aanvraagkaart die, degelijk ingevuld, minstens vier weken de opvoering(en) naar S.A.B.A.M. moet worden gestuurd.

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuilde, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland wende men zich tot:

Stichting Bredero Auteursrechtenbureau
Valeriaanstraat 13
1562 RP Krommenie

BELANGRIJKE OPMERKING !

Alle rechten voorbehouden. Iedereen die toestemming verkreeg het stuk *TANTE JUTTA* op te voeren moet de naam van auteur *MAX REIMANN & OTTO SCHWARTZ* vermelden in alle publicaties die n.a.v. de voorstellingen verschijnen.

De auteursnaam moet onmiddellijk onder de titel vermeld worden, in een lettertype minstens half zo groot als dat van de titel, maar minstens twee keer zo groot als dat waarin de naam van de vertaler, regisseur en spelers wordt vermeld.

© 1950 Toneelfonds J. Janssens/Max Reimann & Otto Schwartz
www.toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

P E R S O N E N

ADVOKAAT DR. HAND HANNEMAN
EMIEL BRUCKNER, toneelspeler
MIZZI, soubrette.
TANTE JUTTA, uit Calcutta.
HILDA, haar aangenomen dochter.
DIEDERIK VOLLEKOP
DR. MUMMELMANN, dokter.
FERDINAND, bediende bij Hannemann.
LENA, zijn vrouw.
WENDEBORN, politieagent.

TONEELSCHIKKING (voor alle bedrijven)

1880

Werkkamer van Advokaat Hannemann.

- Schrijftafel.
- Chaise longue.
- Hoge leunstoelen.
- Tafel met kleed.
- Sofa.
- Kleerkast.
- Zuil met buste.
- Grote boekenkast.
- Piano, waarboven portret van tante Jutta.
- Pianostoel.
- Likeur en sigarenstel.
- Korvenstellen

Overige meubilering naar believen. Zonlicht.
Speelt in de tegenwoordige tijd.

E E R S T E B E D R I J F
 =====

EERSTE TONEEL; FERDINAND - HANS.

FERDINAND (reinigt het vloerkleed met een stofzuiger en zingt op de wijze van "O, Denneboom").

O Stofzuiger, O Stofzuiger
 Luid zal uw lof hier schallen.
 Met U geen doek of borstel meer,
 Men loopt met u slechts heen en weer.
 O Stofzuiger, O Stofzuiger,
 Gij kunt mij zeer bevallen.

HANS (op rechts in pyama en pantoffels).- Goeie morgen. Is de post nog niet geweest?

FERDINAND (schoudert de stofzuiger).- Neen, mijnheer.

HANS: Ik heb toch horen bellen?

FERDINAND: Dat waren de drie gratiën, mijnheer. De melkboerin, het bakkersmeisje en de boterboerin. De dagbladen liggen klaar. (Wijst op de tafel).

HANS (gestoord maar niet grof): Hou je snater! (Gaat naar de schrijftafel en bekijkt de post).

FERDINAND (tz.): De feesteling is slecht geluimd. (Klimt op de pianostoel en wil met de stofzuiger het portret van tante Jutta reinigen).

HANS (opkijkend): Wat wilt ge daar aanvangen?

FERDINAND: Ik wil Tante Jutta eens over 't gezicht snorren. Daar heeft waarachtig een verduivelde vlieg midden op haar neus...

HANS: Is mijn bad klaar?

FERDINAND: Jawel, mijnheer. 28 graden in de schaduw.

HANS (gaat naar deur links, eerste plan)

FERDINAND (springt van de stoel): 'n Ogenblik, mijnheer. Ik neem eerbiedig de vrijheid... (veegt z'n hand aan voorschoot af) u mijn diepgevoelde gelukwensen aan te bieden, met uw verjaardag van heden. Dat u het licht...

HANS: Hou toch je snater, ouwe zeurpiet! (Af, le. deur links)

FERDINAND: Nu heeft hij mij het licht uitgeblazen! (Zet stofzuiger opzij)

HANS (in de zijkamer): Ferdinand!

FERDINAND (naar de deur): Jawel, mijnheer?

HANS (buiten).- Kijk eens in het dagblad, of er niets in staat over de zitting der assisen van gisteren.

FERDINAND (Neemt het dagblad): Jawel, mijnheer.

HANS: Staat er iets in over mijn verdedigingspleidooi?

FERDINAND: Een ogenblik, mijnheer. (zoekt in 't blad).

Ha, hier zo. (leest luidop). De inbrekerskoning Vollekop voor de gezworenen. Is het dat?

HANS: Jawel...Verder...

FERDINAND (leest): De opkomst voor de laatste assisenzitting was bijzonder druk. De publieke tribuun was overvol, zodat de bedorven lucht in de zaal...

HANS: Die bedorven lucht geef ik je cadeau! Lees enkel het slot.

FERDINAND (leest): Nadat de voorzitter de gezworenen bedankt had, werd de zitting opgeheven.

HANS: Lees wat er over mij geschreven wordt!

FERDINAND: Goed mijnheer. (Leest). Het glanzend pleidooi van de verdediger, advocaat Hannemann, die, met vlamme welsprekendheid de onschuld van Vollekop verdedigde, lokte bij het publiek luide bijvalsbetuigingen uit. Na een korte beraadslaging, verkondigde het gerecht de vrijspraak. De beschuldigde was tot tranen toe bewogen. Hij boog zich over de leuning van de klaagdenbank en drukte zijn verdediger, advocaat Hannemann, een klinkende kus midden op zijn mond... Verduiveld!

HANS (lacht luid achter de schermen)

FERDINAND: Hoe smaakte die kus wel, mijnheer?

HANS: Naar kamfer. (Er wordt gebeld). Daar zal de post zijn.

FERDINAND: Ik zal even gaan zien. (Sluit de deur van Hans' kamer, gaat dan met de stofzuiger midden af. Middendeur blijft open. Buiten hoort men spreken. Snel terug op). Mijnheer! Mijnheer! (bij deur links) Weet ge wie daar is? Mijnheer Diederik Vollekop, uw onschuldengel van gisteren!

TWEEDE TONEEL: VOLLEKOP-FERDINAND-later HANS

VOLLEKOP (Gemoedelijke boeventronie. Wollen doek om de hals - ongeschoren. Steekt het hoofd door de middendeur): Goeie morgen...Als ge het veroorlooft, zal ik zo vrij zijn binnen te komen.

FERDINAND: Het is nu toch geen kantoortijd! Wat komt ge hier dan zo vroeg doen?

VOLLEKOP: Sst! Stilte en rust! Ik wil advocaat Hannemann spreken.

FERDINAND (uitvarend): Maar ik zei u toch...

VOLLEKOP: Sst! Ik wil hem niet ambtelijk, doch persoonlijk spreken. De geleerde zegt: een privaat onderhoud.

FERDINAND: Advokaat Hannemann zal u niet te woord kunnen staan. Het is heden zijn verjaardag en...

VOLLEKOP: Verjaardag! Ach nee...Hoe jammer! Waarom heb ik dat niet vroeger geweten?

FERDINAND: Dan had ge zeker een geschenk komen aanbieden?

VOLLEKOP: Ge moet me niet zo onderschatten, mens.

Een man, die mij zo glanzend verdedigd heeft, die reeds zeven maal de onschuld van mijn dochter bewees, die om te zeggen tot mijn familie behoort, mag zeker aanspraak maken op een verjaardagsgeschenk.

FERDINAND (lachend): Wat wilt ge hem dan aanbieden?

VOLLEKOP: Ha vriendje, Vollekop laat zich nooit overbluffen.

(Neemt uit z'n binnenzak een grote briljanten dasspeld). Bezie deze dasspeld eens; echte briljanten.

En als ik zeg dat ze echt zijn, kunt ge me geloven. Ik heb verstand van die zaken.

FERDINAND: Hoe komt gij aan die speld?

VOLLEKOP: Die heb ik mij op de allereerlijkste wijze aangeschaft.

FERDINAND: Ge maakt me benieuwd. Hoe dan?

VOLLEKOP: Luister. Ik wandelde in het park, om een beetje frisse lucht te scheppen. Daar ontdek ik plotseling een ouwe heer, die op een bank zit te dutten. Ik denk bij mezelve: hoe gemakkelijk kan die heer niet bestolen worden en, om hem te beschermen, zet ik mij naast hem. Opeens wordt hij wakker en ziet mij verwonderd aan. Ik groet hem beleefd en klopt intussen een beetje sigarenas van zijn das. Hij staat op, bedankt mij en verdwijnt.

Ik bekijk mijn hand en, ja, wat zal ik u zeggen, zijn das-speld was als het ware aan mijn vingers blijven plakken. Ik voelde mij echt ongelukkig. Wat moet die man nu wel van mij gedacht hebben?

FERDINAND (lachend): En gij gelooft, dat mijnheer de advocaat deze speld zal aannemen?

VOLLEKOP: Godalmachtig, waarom niet? Redelijker kan toch geen mens aan zo iets komen, als hij het niet betalen kan.

FERDINAND: Nu, voor mijn part kunt ge uw geluk beproeven. (Wil af bij Hans)

VOLLEKOP (weerhoudt hem): Nee man, laat dat toch! (op zijn kleren wijzend). In deze kledij kan ik toch niet als verjaardagsfelicitant verschijnen! Nee, nee, ik weet hoe het hoort! Ik ga naar huis, trek mijn zondagnamiddaguitgangskleren aan, bind een nieuwe papieren halsboord om en kom dan terug!

HANS (achter): Ferdinand!

FERDINAND: Mijnheer roept. Wacht een ogenblik. (Gaat tot aan de deur en keert zich weer om). Wilt ge niet zitten?

VOLLEKOP: Nee, dank u. Ik heb pas drie maanden gezeten!

FERDINAND (lachend af links le. plan)

VOLLEKOP (ziet om zich heen, bemerkt een zilveren beker op de schrijftafel, neemt hem op en onderzoekt hem nauwkeurig): Zilver! (wikkend). Niet veel waard, maar is toch te gebruiken. (Steekt beker weg en zingt). Blijf immer eerlijk en trouw tot aan het kille graf.

HANS (links op - in huisvestje)

VOLLEKOP: Morgen, mijnheer de advokaat.

HANS: Mens, Vollekop, wat komt gij hier doen?

VOLLEKOP: U bezoeken. De geleerde zegt: (gaat naar Hans) een beleefdheidsbezoek brengen.

HANS (terugwijkend): Nu niet kussen hoor! Ik heb nog genoeg van gisteren!

VOLLEKOP: Zoals gij mij gisteren verdedigd hebt, mijnheer de advokaat! Gij hebt een redenaarstalent, kolossaal! Gij verstaat de kunst om te huichelen bijna nog beter dan ik!

HANS: En deze hartelijke dankbetuiging moet ge mij nu, in de vroege morgen komen aanbieden?

VOLLEKOP: Eigenlijk wilde ik gisteren reeds komen, maar dan moest

ik naar de begrafenis van een vriend die zich opgehangen had...

HANS: Enfin, nu ge mij bedankt hebt, is 't in orde!

VOLLEKOP: Gij miskent mij, mijnheer de advokaat. Ik ben geen ondankbare...ik weet hoe 't behoort. (Met 'n brede geste).

Ik bid u, neem plaats. (Zet zich in sofa).

HANS (ironisch): Hartelijk dank! (Zet zich links bij de tafel). Zeg eens, Vollekop, hoe ben je eigenlijk op de...schuine helling geraakt?

VOLLEKOP: Ik heb eens ergens gelezen: de wereld wil bedrogen zijn. Vollekop zei ik, dat is een baantje voor u!

HANS (lacht): Hebt ge dan maar één beroep gehad?

VOLLEKOP: Eigenlijk ja en neen. Ik ben kerktorensputtenvergulder. Nu vraag ik u: kan een mens daarvan leven?

HANS: Met jou is niet ernstig te praten. Hoe is 't nu met je dochter, de kantwerkster. Is ze weer los?

VOLLEKOP: Jawel, mijnheer de advokaat. Ik beleef veel vreugde aan dat kind! Woensdag waren de vier weken om. Toen ik gisteren thuis kwam, had zij een krans boven de deur gehangen en een overheerlijke koek gebakken. (Vertrouwelijk). Ik heb een stuk voor u meegebracht. (Hij wikkelt uit een veelkleurige zakdoek een stuk koek) Hier is 't! (Wil hem laten bijten). Bijt maar gerust door, mijnheer de advokaat. Hij smaakt alsof hij van een hofleverancier komt!

HANS: Neen, dank u.

VOLLEKOP: Ge hoeft daar geen "ragout" van te hebben. Hij is met echte margarine gebakken; bij ons komt niks vervalst in huis.

HANS: Leg hem daar maar ergens neer.

VOLLEKOP: Best mijnheer. Hier zo dan maar. (Legt de koek waar de beker stond. Met gevoel): En als ik had geweten dat het vandaag uw verjaardag was...

HANS: Ik ben zo ook wel tevreden, Vollekop.

VOLLEKOP: Neen, neen, mijnheer de advokaat. Ik weet hoe het hoort. Voor u is mij niets teveel. Kon ik in uw ogen lezen wat ge graag hadt...gij kreeg het. Ik wil met u omgaan als een vader met zijn zoon. (Staat plots recht, vertederd). Mijnheer de advokaat, laat ons boezemvrienden zijn!

HANS: Nee, lieve vriend. Voor die eer moet ik bedanken.

VOLLEKOP: Het hoeft ook niet dadelijk te gebeuren; maar straks, als ik in mijn nieuw, op afbetaling gekocht kostuum zal verschijnen, een hoed in de ene en een verjaardagsgeschenk in de

andere hand, dan zult gij even ontroerd zijn als ik. Dan zal ik mijn armen uitstrekken en zeggen:

"Hans, laat mij niet langer smoezen,
Kom aan mijn vaderboezem!"

HANS (droogjes, na kleine pauze): Maak nu maar dat ge er uit komt.

VOLLEKOP: Jawel, mijnheer de advokaat. Ik weet wat mij past.

DERDE TONEEL: VORIGEN - EMIEL - MIZZI

MIZZI (in helder zomertoilet, bloemen en een doos in de handen, stormt binnen): Leve het verjaringskind! Heil! En nogmaals heil! en andermaal heil!

EMIEL (in tenniskostuum): En om te bewijzen dat ik aan je gedacht heb, heb ik wat voor je meegebracht!

(Geeft Hans een zilveren sigarettenkoker)

HANS: Wel bedankt hoor! (Schudt Emiel hartelijk de hand)

MIZZI (grappig): Mag ik hem nu een zoen geven?

EMIEL: Dat spreekt vanzelf!

VOLLEKOP: Toe maar, lief juffertje, geneer u niet.

Van mij heeft hij er gisteren nog een gekregen! (Werpt hem een kushandje toe)

EMIEL: Lieve hemel, wie is dat?

HANS (komisch ceremonieus): Zal ik de heren voorstellen: mijn vriend, de heer Emiel Bruckner, een jong artiest...De Heer Diederik Vollekop....

VOLLEKOP: ...Ook een artiest, in mijn vak!

EMIEL (Geeft Vollekop de hand): Zeer aangenaam, o man met de roodstralende gevel! (Wijst op Vollekop's neus).

VOLLEKOP (Schudt Emiel de hand): Dat hebt ge daar beeldschoon gezegd.

HANS: Dat citaat heeft hij van Schiller gestolen.

VOLLEKOP: Dat geeft niets. (Klopt hem op de schouder).

Steel gerust door, kollega. Alleen hij geldt als een echte man, die neemt wat hij krijgen kan. Dat is een kleine "citadel" van mij. Ik heb wel de eer. (Midden af).

ALLEN (lachen)

MIZZI: Dat is een rare snuiter, die mijnheer Vollekop!

HANS (op de doos wijzende, die Mizzi in de hand heeft)

Is dat ook voor mij?

MIZZI: Neen, daar zit mijn nieuwe pruik in. (Zet de doos op de schrijftafel).

HANS (naar tafel rechts): Nu sta ik te uwer beschikking, kinderen. Wilt ge wat drinken? Een glaasje "sec", Madeira of likeur?

MIZZI: (heeft op de sofa plaatsgenomen en wipt genoeglijk op en neer): Voor mij liefst een glas bier.

EMIEL (die links van tafel zit, tot Hans): Wat zegt ge daar van?! s' Morgens vroeg al bier!

MIZZI: Neem me niet kwalijk...Ik ben een paar maanden in München geweest, en daar heb ik dat geleerd; een Münchener meisje drinkt altijd bier.

EMIEL: En daarom wordt ge dan ook van dag tot dag dikker! Als ge zo voort gaat, krijgt ge nog vingers zo dik als leverworsten en benen zó! (wijst)

MIZZI (springt op): Wat een onbeschaamdheid! (Tot Hans). Nee, Hans, oordeel nu zelf. (toont haar beide handen). Is dat leverworst? (slaat haar rok op). En zijn die te dik?

HANS: Ho, ho, ho!

MIZZI: Nee, neen, zeg maar, gij hadt er verstand van.

HANS: Wel integendeel; dat zijn nimfenvingers en elfenbenen.

MIZZI (springt terug op haar plaats): Die is tenminste galant.

HANS (heeft uit likeurstel fles en drie glazen genomen)

Op bier kan ik u niet vergasten, juffrouw Mizzi, maar ge krijgt iets heel bijzonders, iets exotisch. Hier, een Oost-Indische teelikeur, van mijn tante Jutta uit Calcutta! (Wijst op het portret en schenkt in)

EMIEL: Verduiveld! Dat ziet er heel betrouwbaar uit!

Nu dan, het eerste glas op het welzijn van onze jubilaris!

Prosit! (Allen drinken - Hij ruikt aan het glas). Hm! Een geur als een Indisch bloemenveld! Gauw, nog een glaasje.

(Bedient zich zelf en Hans). Op het welzijn van tante Jutta uit Calcutta! (Hans en Emiel klinken bij het portret).

MIZZI (toont haar glas): En krijg ik niets meer?

EMIEL: Gij hebt genoeg.

MIZZI (springt recht): Hé zeg! Ik ben geen klein meisje meer!

EMIEL: Neen, maar voor 'n tweede zijt ge toch nog niet groot genoeg.

HANS (zet zich rechts bij de tafel).- Beste kinderen! Ik verzoek jullie vriendelijk vandaag en bij uitzondering ter gelegenheid van mijn verjaardag eens geen ruzie te maken.

MIZZI: Wie twist er? Ik toch niet. Hij twist. Zo pest hij me reeds de hele dag. (Neemt een handspiegel van de piano en bekijkt zich). Ik krijg er waarachtig reeds een slechte tint van! (Neemt kleine poederdoos uit haar handtasje, zet zich aan schrijftafel en poedert zich)

EMIEL (schaterend): Hahaha! Zie toch eens aan, wat die er allemaal aansmeert!

MIZZI (onverstoorbaar): Dat gaat u niet aan. (Gaaf bij Emiel). Gij komt ook nog aan de beurt, ventje. (Wil hem de poederkwast in 't gezicht stoppen)

EMIEL: Schei uit! Geef dat ding hier! (Neemt kwast en poederdoos af)

HANS: Waarom zit ge elkaar zo in 't haar? Wat is er aan de hand?

MIZZI (zet zich): Wat er is? Hij heeft ruzie gehad met onze directeur en nu koelt hij zijn woede op mij, arm onschuldig meisje.

HANS: Ruzie? Waarover?

MIZZI: Over een rol die mijnheer niet spelen wil.

EMIEL (tot Mizzi): Zwijg, en laat mij dat uitleggen. (tot Hans). Ge weet dat ik als jonge heldenrol en jeune premier werd geëngageerd. (met theatraal zelfbewustzijn). Gij hebt mij laatst in "Hamlet" gezien. Nu, rechtuit gesproken: hoe beviel ik u?

HANS (droog): Ik heb nog nooit zo gelachen!

EMIEL (Geërgerd): Weet je niets anders?

HANS: Toch wel, beste jongen. Na deze glansrijke uitbeelding, aanzie ik je voor een voortreffelijke komiek!

MIZZI: Ziet ge nu wel! Dat heeft onze directeur ook gezegd!

EMIEL (Rechtstaande): Belachelijk! Heel de pers was vol lof. Ik heb dadelijk een aanbod van het "Grand Theatre" gekregen.

HANS: Bij het Nationaal Toneel?

EMIEL: Ja zeker.

MIZZI: Om het toneel te vegen na afloop, zeker?

EMIEL (woedend): Hou je snater!

MIZZI (vergenoegd, komisch ineenkrimpnd)

EMIEL (tot Hans): Nu wil, ... onze directeur "De tante van Charley" opvoeren en ik moet de titelrol spelen! Ik, Emiel Bruckner, de geboren opvolger van Bouwmeester, in vrouwenkleren! Kun je je zoiets voorstellen?

HANS: Wind je zo niet op; in Shakespeare's tijd werden alle vrouwenrollen door mannen gespeeld.

EMIEL: Belachelijk! Met mijn aangeboren mannelijkheid, zal toch geen mens me voor een vrouw aanzien!

HANS: Dat zal de proef uitwijzen.

EMIEL: Ik bedank er voor. Ik speel die rol niet; en als de oude praatjes heeft...

MIZZI: Geloof hem niet. Hij zegt zo maar iets om zich dik te maken, het zaakje komt wel in orde. Hij speelt die rol wel!

EMIEL: Bemoei u niet met mijn zaken! En nu is het maar het beste dat ge rechtsomkeer maakt en verdwijnt. (Zet zich in kanapé).

HANS: Emiel toch!

MIZZI: O zo, mijnheer wil mij buitensmijten? Dat laat ik mij geen twee keer zeggen; ik ga vanzelf wel.

HANS: Maar juffrouw Mizzi!

MIZZI: Ik laat mij niet beledigen door die aap. Hij gelooft misschien dat ik er iets om geef. Maar geen sikkepit hoor! (Gaat naar de deur). Vaarwel! Mij ziet ge nooit meer terug. (Af midden - Hans en Emiel zien elkaar verbijsterd aan)

MIZZI (terug op): Hebt ge geroepen?

EMIEL: Ik heb er niet eens aan gedacht!

MIZZI: Dan blijft het zo! Als je denkt, dat je maar doen en laten kan wat je wilt, dan heb je het mis, hoor! 't Mocht wat! Maar 't is uit! Helemaal uit! Opgedirkte niksnut! (Rent af).

HANS: Hartelijk gefeliciteerd!

EMIEL: Hoe zo?

HANS: Een beter vrouwtje kan voor jou niet uitgedacht worden.

EMIEL (staat recht): Je gelooft toch niet, dat ik...

HANS: Wees gerust, beste jongen, eer de haan driemaal gekraaid heeft, zal zij weer in je armen rusten.

EMIEL (wil weer spreken): Maar zij...

HANS (onderbreekt hem): En die rol zul je ook wel spelen. Je zou een grote schaapskop zijn als je het niet deedt. Kijk eens, het komt er toch niet opaan waarmee men de kunst dient, maar wel hoe men haar dient. En gezonde mensen gezond aan 't lachen brengen is ook een kunst.

EMIEL: Ja, als ik maar wist dat ik geen flater sloeg.

HANS: Heb zelfvertrouwen, man!

EMIEL (iets theatraal): Hans, ik dank je. Jij bent de bron waaruit ik moed en kracht schep.

HANS: Ben ik dat? Daarom dat je ook zo dikwijls bij mij komt putten...

EMIEL: Juist. En daar ik niet uit de verlegenheid geraak...

HANS: ...komt ge vandaag maar weer eens putten.

EMIEL: Jij bent gedachtenlezer! Ik moet mij toch minstens een kleed laten maken, voor die vrouwenrol.

HANS: Bravo jongen! (Neemt geld uit zijn portefeuille). Hier is een blauwe lap. "Uncan", de laatste der Mohikanen!

EMIEL: Wat nu? Jij zwemt toch immers in 't geld? Je bent toch zoals in de Bijbel staat: "Een rijk man met vele duizenden schapen"?

HANS: Neen, jongenlief! (Gewichtig). Ik heb maar één schaap, en dat is mijn goede tante Jutta uit Calcutta! (Wijst op het beeld)

EMIEL (wuijt met het bankbiljet naat het beeld): Edele Vrouwe, ik dank u! (tot Hans). Zij is niet schoon, maar goed.

HANS: Goede mensen zijn niet schoon.

EMIEL: Ge moet waarachtig wat spaarzamer worden. Met het geld, dat tante Jutta je zendt, zou je een heel huishouden kunnen onderhouden!

HANS: Wat wou je dan? Ik heb er een!

EMIEL: Wat heb je? Een huishouden? Je staat toch moederziel alleen op de wereld?

HANS: In werkelijkheid, ja. Maar niet voor mijn tante Jutta.

EMIEL: Daar begrijp ik niets van.

HANS: Dan zal ik het je begrijpelijker maken. Zet je eens neer. (Beiden zetten zich in kanapé). Nu drie jaar geleden, zat ik duchtig in de rats en zag geen uitkomst meer. Je kent dat heerlijke gevoel?

EMIEL: Nou en of!

HANS: Ik schreef tante Jutta om geld, doch inplaats van geld, stuurde zij me goede raad: "Ge moet een braaf vrouwtje nemen, dan komt er wel orde in uw zaak.

Een vrijgezel vergooit zo veel...".

EMIEL: Een kranige vrouw, dat dient gezegd!

HANS: Wacht, er komt nog wat. Mijn schulden stegen met de dag en tenslotte zat ik er tot over mijn oren in. Kost wat kost moest ik van tante Jutta zien los te maken. Ik schreef haar - pas op, val niet flauw - "Lieve tante, ik heb mij verloofd".

EMIEL: Niet mogelijk!

HANS:..."Met een even deugdzaam als braaf meisje".

EMIEL: Nu, en toen?

HANS: Dadelijk kwam uit Calcutta een telegram. (Patetisch).

"U zelve tot vrede en vreugde, vrijt vrolijk met de vrome vrouw".

EMIEL (hem vrolijk aanstotend): Hahaha, wat betekent dat allemaal?

HANS: Begrijpt gij dat niet? Tante Jutta is namelijk een geestdriftige Wagner-bewonderaarster, en als zij op dreuf geraakt, spreekt zij in Wagneriaanse termen.

EMIEL: Ach neen!

HANS: Ik heb natuurlijk haar raad gevolgd, en het vrouwtje vrolijk opgevrijd. Nu, bij het aanzeggen van mijn zogenaamd huwelijk, kwamen er vijfduizend van dat (beweging met duim en wijsvinger) over voor de inrichting.

EMIEL: Potverkoffie!

HANS: Toen die op waren, heb ik mij een kind aangeschaft.

EMIEL (lachend): Een jongen of een meisje?

HANS: Een jongen natuurlijk. Ik werd vader van een flinke zoon. Om haar genoeg te doen, heb ik hem Parsifal gedoopt. Uit vreugde daarover, kreeg ik er nogeens 3.000 overgestuurd en deze zilveren beker, met een duif erop gegraveerd. (Keert zich naar de tafel). Hier...waar is hij nu?!...Hij stond toch altijd hier. Zou Vollekop een aandenken voor mijn verjaardag meegenomen hebben?!...Natuurlijk heeft mijn Eva een moeilijke bevalling gehad...

EMIEL: Wie is dat, Eva?

HANS: Schaapskop! Mijn vrouw! Eva! Uit de "Meesterzangers"!

EMIEL: O zo!

HANS: Haar bevalling bracht mij weer aardig wat op.

EMIEL: Gij zijt een fameuze uitvinder! Maar toen was het toch gedaan met het bedrog?

HANS: Integendeel; ik moest ook mijn brave schoonvader bij ons laten inwonen...

EMIEL: Wat 'n sul van 'n kerel!

HANS: Een ouwe scheepskapitein, die jarenlang de grote vaart gedaan heeft. Ge weet wel, zo: (Zingt uit "De vliegende Hollander"). "Met donder en storm van 't verre meer"!

EMIEL: Heilige rimram! En je tante slikte dat allemaal?

HANS: Natuurlijk. En om uitgaven in mijn duur familieonderhoud, ben ik niet verlegen. Eens moest mijn brave schoonvader voor een kuur naar Wiesbaden. Een andere keer was ik verplicht voor mijn zoon Parsifal een levensverzekering af te sluiten. Opeens ontdekte ik bij mijn Eva een wonderbare sopranostem die geschoold moest worden. Tante stuurde mij direkt haar lievelingslied, dat Eva moest instuderen...(Gaat naar de piano, speelt en zingt). "Het helder licht verwarmt mijn hart. Wijl winterstormen..." Als liefhebbende neef heb ik haar geschreven, dat mijn vrouw dat lied elke morgen, middag en avond zingt. Als beloning kreeg mijn Eva een wondermooi morgengewaad toegestuurd. Ook voor zorgt ze op roerende wijze. Elke verjaardag heeft ze mij wat opgezonden...Maar vandaag is er nog niets gekomen, en dat verontrust me wel een beetje.